

Forfatter: Hostrup, C.

Titel: Udrag fra VINTERSÆDEN

Citation: Hostrup, C.: "Komedier og Digte", i Hostrup, C.: *Komedier og Digte*, udg. af Aage Marcus ; Overbibliotekar, Dr. phil. H. Topsøe-Jensen , 1954, s. 475. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hostrup01-shoot-idm140699391830464/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Komedier og Digte

Thi dine Minder er dit Guld,
saa sæt dit Guld paa Rente!
ja vogt dem vel i Vinterkuld,
der er en Vaar i Vente.

Hvad før dig gjorde stærk og glad,
din Krans, dit Haab, din Fane,
hold fast paa dem til mindste Blad!
lad Stormen intet rane!

Hold fast, om saa al Verden lo!
hold fast, om du maa græde!
de Spirerne vil dække tro
til næste Sommers Glæde.

Ja slip dem ej for Døgnets Glans,
hvad Dværgene saa hviske,
før under Mindets brune Krans
du bærer Sejrens friske!

VINTERSÆDEN

1870.

Det var ved Sankt Mortens Tide,
graa var Himlen, Marken kullet,
hist og her stod kun den grønne
Rug og lyste op i Muldet.

Hen ad Vejen gik jeg langsomt,
Anders Hjulmand ved sin Side,
og han skred med bøjet Hoved,
talte om sin Hjertekvide.

Om den Skat, han havde ejet,
om det Tab, han havde prøvet,
om sin unge Søn, som nylig
blegnede og faldt med Løvet.

Og – mens ned ad Kindens Furer
Draabe trilled efter Draabe –
om de tolv Aars Kamp og Møje,
– ak, nu var det spildt til Hobe.

Trøstens Ord mig klang i Hjertet,
men min Læbe fandt dem ikke.
Tavs jeg gik, da standsed ved hans
grønne Rugmark mine Blikke.

Og jeg sagde: se paa Rugen!
(op han saa igjennem Taaren)
se, hvor ung og rank og kraftig
end den stander midt i Vaaren!

Men gaar Vinden hen ad Aften
om i Nord og henter Kulde,
veed vi, at den snart vil blegne,
snart vil synke træet i Mulde.

At maaske den inden føje
Tid vil ligge, skilt fra Dagen,
og i mange mørke Uger
drømme under Sneens Lagen.

Tror du vel, du saa vil sige,
naar den skjules for dit Øje:
Ak, nu er mit Haab lagt øde,
nu er spildt min Kamp og Møje?

Nej, du veed, at ved at gjemmes
times der den just det bedste,
at den, født i dette Aar, dog
først skal bære Frugt det næste.

Veed, at det før Frostens gjælder
kun om rigtig Rod at vinde;
kommer sent den eller tidlig,
mere naas ej denne Sinde.

Og vi veed, at siden Slangens
Gift paa Jord har plettet Glæden,
maa vi selv, hvor højest vi række,
dele Kaar med Vintersæden.

Naa ej her, som Hjertet kræver,
Livets Fylde, Sommertørsten,
men maa nøjes med en graalig
stakket Vaar i Efterhøsten;

Bære, selv med furet Pande,
ikke moden Sæd til Lade;
hvad hos os som Frugt man priser,
det er kun de grønne Blade.

Grønnes – det er hvad vi kunne,
skyde Løv, til Vintren kommer,
knejse kjækt til Trods for Kulden,
vokse, visse paa vor Sommer;

Grønnes kun – se det er Sagen –
leve med og være vaagen,
leve kort Tid eller længe,
blot vi lyser op i Taagen.

Og hvad dette Aar saa grønnes,
sikkert modnes vil det næste,
naar vi blot har lært i Livets
rette Grund vor Rod at fæste.

Thi saa bær den det, som segner,
gjemmer tro, hvad her maa falme,
indtil Vinterstormens Ligsang
ender i en Paaskesalme.

TIL MENNESKEMALERNE

At se paa Menneskenes Færd,
og ikke som en Drømmer,
at se med aabent Blik og nær
paa Livets, som det strømmer,
derpaa mit Hjerte gjorde Krav,
fra først sin Trang det fatted,
og Hjælpen, I mig dertil gav,
jeg altid højt har skattet.

Og hvor I tegned Strømmens Løb,
dens Krusninger og Gliden,
som den imellem Enge krøb
med Hytter smaa ved Siden,
som vild den sprang fra Klippetop,
som klar den spejled Stjerner,
og som den mørk og tung slog op
mod Fjerdesals-Kaserner –

Jeg fulgte villig eders Spor
og flyed ej med Angest,
naar I gik ind, hvor Mørket bor
og Gyden bliver trangest;